

„En wat heb jij prachtige paarden, voerman,” zei Moeder tegen Frits, terwijl de anderen al weer druk bezig waren.

„Ja. Ze zijn erg sterk,” zei Frits trotsch.

Vóór 't eten kwam werkelijk alles netjes in orde. De kinderen waren tevreden over hun prettig middagje, en Moeder was blij, omdat ze zichzelf zoo goed beziggehouden hadden.

„'t Is veel zachter geworden buiten, nu de regen los gekomen is. Misschien kunnen we er morgen wel eens even uit,” vertelde ze.

Vóór 's avonds de drie grootsten naar bed gingen, vertelde Moeder nog van Mina, die misschien wel heel lang stil zou moeten liggen.

„Weet je, wat ik wel wilde?” vroeg ze toen.

„Wat dan, Moeder?”

„Dat jullie allemaal iets van je speelgoed nu eens echt liet verhuizen. En dan weet je wel, waarheen.”

„Naar Mina natuurlijk,” riep Lien, terwijl de anderen knikten.

„Mogen we 't dan zelf brengen?” vroeg Herman.

Nu Moeder over Mina gepraat had, zag hij pas recht goed, hoe ontevreden hij en z'n zusjes dien eigen middag nog geweest waren.

„Misschien mag je 't zelf doen, misschien laat ik 't Bet brengen. Dat hangt van 't weer af. Je zou het toch niet willen uitstellen, om Mina blij te maken, als 't voor jullie zelf nog te koud en te guur was om te gaan?”

„Nee, natuurlijk niet,” zeiden ze alle drie.

„Dus morgen hebben we weer een verhuizing. Maar dan een echte. En we zullen nog wel eens zien, wie er dan voerman wezen mag,” zei Moeder lachend. „Maar nu vlug uitkleeden, danken en dan naar bed.”

Toen Moeder weg was, vouwde Herman nog eens z'n handen. Hij voelde 't heel goed; hij was de oudste, en hij had een beter voorbeeld moeten geven, dien middag. 't Was nog wel goed geworden op 't laatst, maar dat kwam eigenlijk door Bet.

„Heere, wil U mij vergeven, dat ik zoo ondankbaar was? En wil U ons allemaal dankbaar maken, omdat we nu weer beter zijn? En wil U Mina ook gauw weer gezond doen worden, net als wij?” bad hij zacht.

En toen pas was 't voor zijn eigen denken heelemaal in orde met den middag, die zoo slecht begonnen was.

In 't Postkantoor.

In 't postkantoor te IJsselstein,
Stond Gerrit laatst te huilen
En keek wanhopig door 't loket
Naar den commies Van Zuilen.

„Zeg kereltje, wat scheelt er aan?
Wat moet er nog gebeuren?
Doe jij je brief maar in de bus
En blijf daar niet staan zeuren.”

„Meneer,” zei Gerrit, en hij bleef
Nu langer niet staan snikken,
„Dit zegeltje, dat plakt maar niet
En niets helpt al mijn likken.

M'n Moeder likte er thuis wel aan,
Maar ze vergat te drukken.
En onderweg is 't los gegaan....
Nu wil het niet meer lukken.

Meneer, likt u er ook eens aan,
Dan zal het stellig houden,
En hebt u een goed werk gedaan;
Het zal u niet berouwen.”

Meneer deed vlug 't loketje dicht;
Z'n taal was kort en krachtig,
Want schoon hij graag geholpen had,
Dat was hem toch te machtig.

A. L. GERRITSEN.